

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ποιος είναι ο ιδανικός σύζυγος;

ΛΘ (ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ ΜΑΣ, ΠΩΣ ΤΟΝ ΟΝΕΙΡΟΥΝ ΞΗΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟΝ ΘΕΛΟΥΝ)

Η δίδ ΙΩΑΝΝΑ ΜΥΤΣΣΕΛΗ (Ελευθεροπόλις), μάς γράφει :

«Μπουκέτο, αγόριστε φίλε μου... Γιατί λαχάρω: η σου ερώτηση να ε' άπαντώ : 'Ο ιδανικός σύζυγος για μένα ίναι εκείνος που, χωρίς να διέπρεπε άλλοτε ως κατακτητής καρδιών, ού ε και ως τεχνίτης τού έρωτα, μπορεί να με αγαπά όσο πρέπει για να ικανοποιήση την κοριτσίστικη καρδιά μου. Μεγάλοφρονος και σοβαρός, άνωτερος από τους σημερινούς δανδήδες, να έχη ένα μόνο σκοπό : Χωρίς πολλά λόγια και μέγαλα, χωρίς δυσκολία και στενωχώρες, να διαμείνη τού κάθε τι που μπορεί να επιστάση την ευτυχία μου. Με λίγη θέληση και ύπομονη, να νικήση τα εμπόδια και να κάνοιμε έτσι τη ζωή μας πιο όμορφη και άρετά άνετη. Και για συμπλήρωμα της τελειωτικής ευτυχίας μου, θέλω να με ηηλείη λιγάκι, γιατί νομίζω πως λίγη σύλεια θάνα το μπαχαρικό της αγάτης μας. Μ' άρεσι δέ να γνωρίζοιμε μέσον της μοιάς του, μιάς σεβάσιμης κυρίας μ' άσπρα μαλλιά, που να μ' αγαπά σαν παιδί της. Μά γνωρισάμε δέ περισσότερο άπό άφορούντες, γιατί θέλω να τοιάθω τού παθητικό εκείνο καρδιοχτύπι, σαν βλέπω να μου φέρουν κλεισιμένα σ' ένα φάκελλο τά θεριά αισθήματα της καρδιάς σου εκείνου που θα μ' αγαπήση. Και θάμα πολύ ευτυχής, όταν ένα χιμωνιάτικο άπόδρασο, που θα βρισκόμαστε κλεισιμένοι κ' οί τρεις στη ξεστή καμαρούλα μας, θα μπορού να χαιδέθω τού χιονισμένο κεφάλι εκείνης που θα μου προσφέρη τ' όνομα και την καρδιά τού παιδιού της. Αντά ποθώ, «Μπουκέτο μου, κ' εχόσησέ με και σ' ν' ανατείλη τ' όνειρό μου, πούιν δόση ή ναύτη μου. Μ' άπειρη έκτίμηση.

Ιωάννα Μυτσελή

Η δίδ Σ. Π. Κ. (Λομαί), μάς άπαντί : 'Αγαπητό «Μπουκέτο», 'Όταν ένας άνδρας μάς άρέσει, ίναι Ικανός για μάς. Κι όταν μάς γλυκοκατάρη, τότε μιλώντας γι' αυτόν στις φίλες μας τόν λέμε «τέλειος». Στην πραγματικότητα όμως δέν συμβαίνει ούτε τού ένα ούτε τού άλλο... Κι' αμάρειεις ότι τά περισσότερα κορίτσια, ξητώντας σ' έναν άνδρα δ.τι ή αγάληνωτη φανασία τους από καρπό γυρεύει, βγαίνουν στο τέλος άπογοητευμένα. 'Ιδανικό και τέλειο ίναι όλοι οί άνδρες...άπό μαζωρά ! Δέν όνειρούοιμα, λοιπόν, άιδανικό σύζυγος. Ούτε θα ζητήσω ο άνδρας που θα πάρω ναίνα τέλειος. Γιατί τότε, σαν παντρευθώ, δέν θα κάνω άλλη δουλειά, παρά να τόν παραρλιάω, τού δόλλο, νύχτα-μέρα και γ' ανακαλύπτω σ' αυτόν χιλιά-δινά έλλαιτώματα, τά όποια όνόμαζα ότι δέν είχες. Θα προσπαθήσω να όν νοιάσω, να τόν μάθω όπως ίναι κ' όχι όπως θάθελα ναίνα. Θα τόν ψηλοτόνησω και πολύ γρηγορά θα μάθω τις όρεξές και τις άντηλήεις του. Θα μάθω πως την θέλει την γυναίκα και σε λιγότερο χρονικό διάστημα από ένα μήνα, θα γίνω όπως με θέλει αυτός : Κοκκίτα ή νοικοκυρά, έμπόλια ή σοβαρή, εύθυμη ή με...

μέσα του δλους κ' όλα : και την πεθερά του, και τή θεία του, και τόν θείο του, και τούς Μαρκονίους, και τόν πόλεμο, και τόν έαυτό του, και την γυναίκα του, και την περίφημη ιδέα του να παντρευτή τώρα, σ' φθινόπωρο της ζωής του...

Και μη βρισκόνας καμιά κατάλληλη λύση, μη βρισκόνας που να έμπιστευτή την άρελή και περιαλλή και ν' αρά σύζυγό του, άποφασίζει τού έξής :

Νά έποβάλλη άμείσως αίτησι άποστρατείας στο ύπουργείο, να σταλή όριστικά τόν χρόνο και γαλιόνα και δόξα και διαφάνης πολιμικές, και... και να μην τού κοινήση ούτε πούιν πεία, στο μέλλον από την περιαλλή, και τά λοιπά, και τά λοιπά, σύζυγό του...

λαχολική. 'Αν ίναι λιγώ ερο μορφονός από μένα, θα ξεχάσω δ.τι ξέρω, αν ίναι περισσότερο, θα πέσω ένα χρόνο στη μούτη. Κι' έτσι, αντί να γυρεύω τόν Ικανό σύζυγο, θα γίνω άπόλυτα εντυχιμένη όταν θα γίνω ε γώ ή ιδανική σύντροφος για κείνον. Ψευτιά, θα μου πής, και έποκρίση. 'Όχι, κυρίες. Θεωρώ την ευτυχία τού γάμου πολύ δύσκολη και για να την άπαιτήσω δέν διαστάζω να θυσιάσω όλο μου τού είναι, τόν χαρακτήρα και τις άπειτήεις μου. 'Ισως, μάλλιστα, παντομένη ν' άλλέξω τόσο, ώστε να μην αναγνωρίσω τόν ίδιο τόν έαυτό μου, μα σε λίγο θα συνήθισω την καινούργια μου ύπόστασι και θα νιώθω δτι άνάσθην έτσι ήσως. Κι' α λωστε γιατί να μην άποδύοιμε έμεις ή ίνεις ή γυναίκες δτι μπορεί τού εύμετάβολο του χαρακτήρα μας να βρη προς όφελος τόν άνδρών, και... ποιος ξέρει, ίσως να πάροιν κ' εκείνο να μάς κα-ηγοοοθώ γι' αυτό...

Σ. Π. Κ.

Φίλη μας με τού ψευδώνυμο «ΚΑΡΔΙΑ ΔΟΣΜΕΝΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ», μάς γράφει :

Έίνε μιά χερμονιάτικη βραδυά τού Φλεβάριου. Έξω σκοταδι, βροχή... καταγύοισα... Κι' εγω, ντυμένη μ' ένα απλο φουστάνκι και καθισμένη κοντα στη φωτιά, περιμενω τόν αγαπημένο μου. Το ρολογι χιπαιει τ... 'Όλο κ' αν ίναι ερχεται... Έξωφα χιτώα ή πορ.α. Ιρχω κ' άνοιγα. Έίνε έκτος... Αλληλεκαγα-αζώματα και νίκοιμε τού καθημερινό φίλο, που μαρτυρεί τη χαρά που αισιαιόμαθα όταν ο ένας βρσκει τόν άλλον. 'Η μικρή ύπερήτρια φέρνει τις παντοφλες του και τις πεζούλες του... Αλλάζει και καθόμαστε σ' ο τραπέζι. Με γλυκότητα, τού άπειθύνω διάφορες ερωτήσεις, προσέχοντας μήπως τόν κοουρασώ, για να μάθω πως πήγες ή δουλειά του, πως πέρας, και για να ξέρω την παραμικρότερη λεπτομέρεια της ζωής του, έξω από τού φυσικό μας. Θα είμαι πάντα εύθυμη, όστε να τόν κάνω να ξεχάη τις στενωχώρες κ' τυχόν θα έχη, τις άιδε από ποιά άφορη. 'Αλλά και αυτός εκ παραλήλουθ θα με αγαπά, θα μου ίναι πιστός, ειλικρινής, θα μου τά εξομολογήται όλα, και στις δύσκολες στιγμές της ζωής του θα με έχη δί πειά όάν γυναίκα του, αλλά σαν φίλη του. Θα μου ζητήη τη γνώμη μου και τή συμβουλή μου γιατί θα ξέρη καλά πως μόνο στο πρόσωπό μου θα βρη τόν άνθρωπο εκείνο, που θα συμπεριβή τή λύση του, θα τόν παρηγορήσει και θα τόν βοηθήση όσο μπορεί για να τόν καιη εντυχιμένω. Νά, λοιπόν, αγαπητό «Μπουκέτο», πως μ' αντάξομαι έγώ τόν άνθρωπο εκείνο που θα ένοθη για πάντα μαζί μου και θα είμαι εντυχιμένη. Γιατί μότον μ' ένα τέτοιο σύζυγο, έγω, όπως και κάθε κορίτσι που θα έχη συναισθησι της θέσεως της ως γυναίκα, θα περιάση ΖΩΗ ΧΡΥΣΗ, όπως να φοβηθή μήπως κάποτε χτυπήσει τού κεφάλι της γι' αυτό που έκανε και προσφέρει τις λέεις : «Βρέ τ' έκανες...

Μ' άγάτη.

«Κα ρ δ ι α γ ι α π ά ν τ α δ ο σ μ ε ν η η ρ»

Η δίδ Σ. ΜΗΑΙΩΝΗ (Αθήνα), μάς γράφει :

'Αγαπημένο μου «Μπουκέτο», 'Ο ιδανικός σύζυγος για μένα θα ίναι ο νέος που θα μ' αγαπήση ειλικρινά και θα έχη και την ύπομονη να ικανοποιή τις έδεις μου τις άπειτήεις και τά γούσα α. 'Όσο για τόν πολύ εντυχιμένο γάμο, θεωρώ εκείνου που γίνεται από γρηγορά και άμωσιαιά άγάτη, για να ξέρη ο καθένας τις χάρες και τά έλλαιτώματα τού άλλου, όπως όστε να μη μ' τανοήσουν μιά μέρα.

Μ' έκτίμηση.

Σ. Μηλιώ η η

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες άπαντήεις.

